

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

El Sindic Jaume Amat

MARTA PÉREZ

La Sindicatura de Cuentas detectó irregularidades en la contratación laboral de las formaciones catalanas durante el ejercicio 2012

Los partidos políticos no ciudan a sus empleados

MARÍA JESÚS CAÑIZARES
BARCELONA

Los partidos políticos catalanes no predicán con el ejemplo. La Sindicatura de Cuentas, órgano fiscalizador de las administraciones catalanas, ha detectado irregularidades en los gastos de personal de estas formaciones en el ejercicio de 2012. En su informe, la sindicatura denuncia la falta de provisión contable del concepto de periodificación de las pagas extras en todos los partidos. Falta los requerimientos vinculados a la ley orgánica de protección de datos personal y no consta que se hayan desarrollado todos los requerimientos vinculados a prevención de riesgos y salud laborables.

En el caso de Convergència, en seis de los 64 expedientes de personal no se han localizado los contratos de trabajo, tampoco periodificó la parte proporcional de las pagas extras ni realizó auditoría para cumplir la ley de protección de datos. No constituyó el Comité de Seguridad y Salud. Ciudadanos, por su parte, no había segregación de funciones. El órgano fiscalizador ha encontrado facturas de dos sociedades con un administrador único a nombre de dos miembros del partido. Una factura tiene un importe de

34.200 euros en concepto de asesoría y consultoría en el ámbito de la organización interna del partido, y la otra, por valor de 22.624 euros, en concepto de secretaría general. C.s carece de plan de riesgos laborales y de auditoría sobre protección de datos.

La CUP, por su parte, carecía asimismo de un plan de seguridad laboral y de medidas para garantizar la protección de datos, la misma carencia detectada en ERC. Ambas formaciones no periodificaban las pagas extra. En EUiA no había segregación de funciones y el responsable de finanzas trabajaba sin contrato y registra algunas

cuentas relativas al IRPF pendientes de regularizar.

En ICV, ocho trabajadores tenían retribuciones fuera de convenio y, en cinco de 24 expedientes de personal, no se han localizado los contratos de trabajo. Tampoco tenía plan de prevención de riesgos laborales. Los datos aportados por el PSC indican que once trabajadores tenían complementos fuera de convenio por valor de 17 millones en la nómina de mayo de 2012. Tampoco se practicaron retenciones del IRPF en los pagos por dieta y kilometraje de sus trabajadores.

En UDC no se han localizado contratos de trabajo en doce de los 18 expedientes de trabajo verificados. Gastos de personal no contabilizados, ausencia de un responsable de seguridad y de medidas de protección de datos son algunas de las irregularidades detectadas. Destaca la Sindicatura que, tras reiteradas solicitudes «no se ha obtenido del PP la documentación necesaria y suficiente para poder fiscalizar sus gastos de personal».

El gasto de personal de los nueve partidos políticos que obtuvieron representación parlamentaria en 2012 se eleva a 11,78 millones, lo que representa un 29,6% del total de gastos contabilizados. Esta cifra fue un 9,9% inferior a la de 2011. La plantilla total analizada es de 283 personas, de las cuales un 69% tenía un contrato indefinido y un 31%, contrato temporal.

Anomalías en el Palau de la Música

La Sindicatura de Cuentas alerta de irregularidades en los recursos públicos del Palau de la Música tras el caso Millet destapado en julio de 2009, según el informe de fiscalización del Consorcio del Palau de la Música Catalana (CPMC) entre 2010 y 2013. El documento recoge la «disolución de facto»

del CPMC –participada por la Generalitat, el Ayuntamiento de Barcelona y el Ministerio de Cultura– en 2012 en favor de la Fundación Orfeo Català-Palau de la Música Catalana, de carácter privado, lo que va en contra de las normas de régimen jurídico de las administraciones públicas.

Música contemporánea

Parra de cámara

Obras de Hèctor Parra. BCN216. Cicle Intèrprets Catalans. Lugar: Petit Palau de la Música Catalana. Fecha: 27-10-15.

PABLO MELÉNDEZ-HADDAD

El compositor barcelonés Hèctor Parra (1976), uno de los más respetados creadores actuales cuyas obras han ido saliendo del coto privado contemporáneo para llenar auditorios y teatros, está viviendo «su» año en su ciudad natal. Profeta en su tierra, su ópera «Hypermusic Prologue» llegó al Liceu en 2009, cuando se pensó que el Gran Teatre se abriría por fin a la creación actual. Parra, más maduro y entronado en lo más alto, es ahora compositor residente tanto en el Palau de la Música Catalana como en l'Auditori, lo que implica una gran presencia en la programación.

El martes fue el turno para su «opus» camerística en el Petit Palau de la mano del BCN216 e introducido por el propio compositor, velada que arrancó con «String Trio» (2006), un ejemplo de esa inspiración que le viene a Parra desde ámbitos diversos, como el trabajo con la física Lisa Randall –autora de un modelo universal en cinco dimensiones y que estaba detrás de su antes citada primera ópera–; la obra se abre hacia atmósferas inquietantes gracias a la electrónica. «Cos de matèria - Antoni Tàpies “in memoriam”» (2012) y «Vers le blanc» (2013) –inspirada en el proceso de creación pictórica de Gerhard Richter– se enmarcan en un proyecto de siete años como homenaje a artistas plásticos. La primera, para piano solo, aporta la calidez del piano en un discurso ajeno a una «tombeau» típica, mientras que «Vers le blanc», la obra más reciente y escrita para piano y violín, mostraba un carácter más fraseado, aunque nunca melódico, pero sí más sensible y asequible, con las partículas más desarrolladas y con un diálogo entre ambos instrumentos en la línea de la tradición. La búsqueda de la distorsión sonora vuelve en «L'aube assaillie» (2004-05); creada para un ballet y para chelo solo, la obra explora todas las posibilidades expresivas del instrumento, siempre tamizado de distorsiones electroacústicas marca de la casa (con la caña que propuso Marc Galobardes no fue extraño que se le rompiera una cuerda).

«Andante sospeso, para flauta y piano» (2003), mostró una obra llena de colores y texturas, mientras que la temprana «Abîme-Antígona IV» (2002) apunta más a la exploración sonora en su obra como búsqueda organológica del color con la utilización de sonidos estridentes, casi electrónicos, todo muy bien ensamblado por Francesc Prat desde el podio. Una pena, pero al Petit Palau se siguen le colando sonidos desde la calle.

críticatv

MÒNICA PLANAS - PERIODISTA

Els nous herois

Una de les accepcions de la paraula *heroi* que recull el diccionari és “persona que es distingeix pel seu alt coratge”. El *Sense ficció* de dimarts, dirigit per Montserrat Besses i Pere López, el protagonitzaven persones que s’ajusten a aquesta definició. Són els alertadors, treballadors que, amb l’única voluntat de fer bé la seva feina i actuar amb honestat, han denunciat casos greus de corrupció. Per fer-ho han embargat la seva vida. Han rebut amenaces i han perdut la feina, l’harmonia familiar i l’estabilitat econòmica.

Amb la precisió quirúrgica a què ens té acostumats Montserrat Besses, vam anar avançant en la història personal i professional de diversos alertadors. Stéphanie Gibaud, ex relacions públiques del gegant bancari UBS, és qui serveix d’eix principal en aquest reportatge d’estructura clàssica i narració molt rigorosa. Al seu cas se n’hi sumen d’altres, entre els quals el de Joan Llinares, director del Palau de la Música després de Fèlix Millet, i el d’Itziar González, que va destapar el cas de l’hotel del Palau quan era regidora de l’Ajuntament de Barcelona.

A través d’ells es va desgranant el perfil humà d’aquests alertadors, però també el cost personal que han pagat. Les pors, les angoixes, el buit social i professional... En el cas de Gibaud les imatges gravades en el seu entorn domèstic explicitaven com l’hostilitat i la venjança dels corruptes s’acaba infiltrant dins la llar. Quan explicava les cartes

que rebia a la bústia, les vegades que s’havia trobat la porta de casa oberta quan es llevava al matí i com la seva decisió havia afectat la quotidianitat dels seus fills (“Mama, ¿als meus amics els puc dir que ets la meva mare?”), el cas prenia una dimensió molt més potent i inquietant si ens situàvem en aquell espai d’intimitat. Va ser una bona manera de traslladar a l’audiència la pressió psicològica dels protagonistes i provocar empatia amb ells.

Un magnífic treball periodístic per revelador, contundent i inquietant. En la segona part del documental s’abordava quin ha de ser l’engranatge polític i periodístic per facilitar les denúncies de corrupció, incrementar la transparència i evitar el frau econòmic. Aquí el nivell d’especificitat va arribar a ser tan intens que vam passar gairebé de la divulgació a l’academicisme. Al final es feia una mica espès i un pèl llarg. Però va valer la pena. El diccionari també accepta com a definició d’*heroi* “persona que es distingeix per la seva fortitud en el sofriment”. Els protagonistes negaven ser-ho, però narrativament la intensitat de la seva història els hi convertia.

‘Sense ficció’

Vam descobrir el perfil humà dels alertadors, treballadors que han denunciat casos de corrupció

► 29 Octubre, 2015

La Sindicatura avisa: ja no hi ha control públic del Palau de la Música

ENRIC BORRÀS
 BARCELONA

El Palau de la Música, protagonista d'un dels escàndols de corrupció més importants dels últims anys –encara pendent de judici–, té menys control públic ara que quan el dirigien Fèlix Millet i Jordi Montull, segons es desprèn d'un informe de la Sindicatura de Comptes de Catalunya. Un conveni que s'aplica des del gener del 2012 va traspasar la gestió, l'activitat i els edificis del Consorci del Palau de la Música Catalana a la Fundació Orfeo Català - Palau de la Música. Sembla un canvi poc important, però el Consorci el formaven la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona i el ministeri de Cultura, i la Fundació és una entitat privada.

Aquest canvi, a la pràctica, "deixa sense control públic" l'activitat que abans feia el Consorci, que estava sota el control de la Intervenció General del Govern, explica l'informe. El document, firmat pel síndic major, Jaume Amat, assegura que el

conveni "ha suposat una disminució del control dels fons públics aportats al Palau de la Música", però no "una millora de la transparència en la gestió dels recursos públics".

El canvi en la gestió es va decidir arran de l'escorcoll al Palau el juliol del 2009 i del procés judicial, amb Millet –llavors president del Consorci– i Montull –la seva mà dreta– com a principals imputats. L'informe constata un "descobert comptable" al Consorci per valor de 3,65 milions d'euros que coincideix amb la presumpta malversació de fons públics d'aquest organisme, tot i que el desfalc, segons els informes de la policia i del jutge del cas, va molt més enllà i implicaria també el finançament il·legal de Convergència Democràtica de Catalunya.

El Consorci del Palau de la Música ha al·legat en contra de l'informe de la Sindicatura de Comptes que, a causa del procés judicial, estan en una situació "excepcional" i que van prendre decisions de manera "urgent i empesos per la necessitat imperiosa de solucionar problemes". El

La Sindicatura alerta que el Palau té menys control públic ara que quan el dirigia Fèlix Millet. PERE TORDERA

Consorci manté que les administracions que el formen es van adonar que l'estructura jurídica del Palau havia sigut "un dels elements clau" que van permetre el frau, per això van decidir canviar-la. Tot i que la Sindicatura diu que se substitueix el control públic tan sols "per un codi de conducta", el Consorci manté que s'auditen els comptes de la fundació, que se'ls informa de la seva activitat i que les administracions la controlen i hi tenen dret a vet. La Sindicatura de Comptes ha descartat la majoria d'explicacions del Consorci perquè "confirmen la situació descrita" o no hi està d'acord.

A més d'altres irregularitats o mancances, l'informe de la Sindicatura també explica que amb el procés penal contra l'antiga direcció del Palau ja s'han rescabalat 2,42 milions d'euros, però que d'aquests només 700.000 haurien tornat al Consorci, mentre que la resta són en mans de la Fundació i, sobretot, d'un fons especial del qual aquesta pot disposar "pràcticament per a qualsevol despesa".

▶ 29 Octubre, 2015

La província gironina, l'única de Catalunya sense cap distinció

RECORDATORI

El territori català compta amb un total de sis conjunts declarats patrimoni mundial

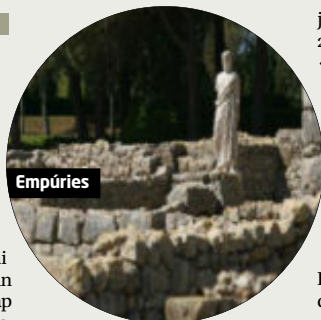
R.A. | GIRONA

■ En el conjunt de tot Catalunya existeixen sis conjunts monumentals declarats patrimoni mundial per la Unesco, de gran valor per a la humanitat, però cap pertany a la província de Girona, tot i els diversos projectes que s'han promogut –els últims 30 anys– per canviar aquesta tendència. A Barcelona, tenen aquesta distinció l'obra d'Antoni Gaudí (atorgat el 1984 i el 2005) i el Palau de la Música i l'Hospital de Sant Pau com a obra de Domènec i Montaner (1997); a Tarragona, el conjunt arqueològic de Tàrraco (2000) i el monestir de Poblet (1991); i a Lleida, les esglésies romàniques de la vall de Boí (2000) i les pintures rupestres de l'arc mediterrani a la península Ibèrica (Patrimoni Transregional, 1998).

En el passat a la província de Girona –a banda de la seva capital– es van intentar promocionar tres espais més del territori, projectes que finalment no van prosperar. El primer d'ells va ser el conjunt arqueològic grec de les Ruïnes d'Empúries de l'Escala, la candidatura del qual va tramitar la Diputació de Barcelona el 1994, tot i que no va entrar a formar part de la llista del Govern espanyol com a candidat fins al desembre de l'any 2000. Finalment es va retirar però, per la complexitat en el procés d'elaborar la documentació necessària.

El segon intent es va fer també l'any 2000, quan l'Alt Empordà i l'ens País Pirineus Mediterranis, pel vessant francès, van començar a treballar de forma conjunta en el projecte de candidatura de l'Albera, presentat amb el nom de Vessant Mediterrani dels Pirineus perquè fos declarada com a Patrimoni de la Humanitat en la seva condició de paisatge cultural i en la categoria mixta (patrimoni arquitectònic i medi natural). Dins aquest projecte s'hi va incloure el jaciment grecoromà d'Empúries. Tot i que la candidatura va arribar a la fase final del llarg procés per ser patrimoni de la Humanitat, finalment es va retirar, un dia abans que l'organisme prengués la decisió definitiva.

El tercer intent va ser un pro-

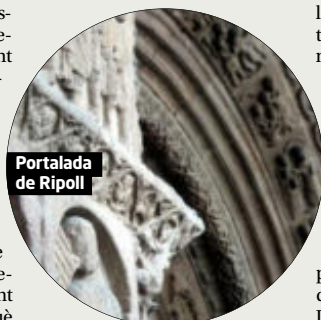
Empúries

Triangle Dalinià

Vessant Mediterrani dels Pirineus

Portalada de Ripoll

Camins de ronda

jecte impulsat per Figueras l'any 2012 i centrat en Salvador Dalí i «El Triangle Dalinià» (Teatre-Museu de Figueras, casa-museu de Portlligat i el castell de Púbol). Aquesta proposta, però, es va ajornar el 2013 després de la recomanació feta per la Generalitat de Catalunya de no centrar el projecte en la part tècnica i artística sinó en la repercussió social i els vincles de Dalí amb la comarca altempordanesa.

Es va prioritzar llavors la candidatura de la Portalada romànica del Monestir de Santa Maria de Ripoll, treballada des de 2011 per l'Ajuntament d'aquesta localitat juntament amb el Patronat del Monestir, els serveis de Cultura de la Generalitat i el Bisbat de Vic. Aquest monument medieval del segle XII es basa en la «Biblia de Ripoll» –el còdex d'un sol volum procedent de l'*Scriptorium* del monestir– i en escenes de l'Antic Testament. Aquesta candidatura va ser inclosa fa uns mesos a la Llista indicativa del Patrimoni Mundial de la Unesco, un requisit previ necessari per ser declarat definitivament Patrimoni Mundial.

Mirant cap al futur

I mentrestant, la iniciativa per declarar Patrimoni de la Humanitat –en la categoria de paisatge cultural– els camins de ronda de la costa gironina avança a bon pas. Reclamada des de 1995 per l'Associació d'Amics de la Unesco de Palafrugell, proposa declarar Patrimoni Mundial els 130 quilòmetres de camins de ronda que van des de Portbou fins a Blanes. Aquest projecte compta amb el suport de Federació Catalana d'Associacions i Clubs de la Unesco (FCACU). «En la vessant de Paisatge cultural es valoren els medis naturals en els quals es veu que l'home hi ha influït o hi ha deixat la seva petjada» explicava la presidenta d'Amics de la Unesco de Girona, Dolors Reig, qui va afegir que, en el cas dels Camins de Ronda «no s'ha de crear ni reconvertir res, perquè ja existeix, sinó saber extreure'n el suc». De moment, la gran majoria dels municipis de la zona –17 de 22– ja han donat el seu vistiplau a la proposta en els plens, així com també els Consells Comarcals de l'Alt i el Baix Empordà i la Selva. També s'ha entrat per registre a la Diputació de Girona, la petició que sigui aquest organisme que s'encarregui de presentar aquesta candidatura.

▶ 29 Octubre, 2015

La Sindicatura alerta de la falta de control en els fons del Palau

▶ L'òrgan insta en un informe a tornar a les administracions els diners recuperats de l'espoliació

BARCELONA | EFE/DdG

■ Un informe de la Sindicatura de Comptes adverteix de la falta de control sobre els fons públics de la Fundació del Palau de la Música i l'insta a tornar a les administracions les quantitats recuperades de l'espoliació, que s'estan destinant al pagament dels advocats de l'entitat cultural.

En el seu informe sobre el Consorci del Palau de la Música, enti-

tat que vehicula les subvencions que rep la institució, la Sindicatura sosté que les administracions que formen part de la mateixa haurien de promoure un marc de relacions que garanteixi que els fons públics tinguin «el mateix nivell de control» que si fossin elles que els gestionessin.

L'informe, relatiu al període que va de l'any 2010 a l'any 2013, analitza el Conveni Tribanda que van signar el Consorci, la Fundació del Palau i l'Orfeó del Palau, que implica el traspàs de la gestió de l'activitat i dels edificis que integren l'entitat cultural a una entitat privada com és la Fundació del Palau.

«El traspàs en la gestió a la Fundació deixa sense control públic, en la pràctica, l'activitat que anteriorment realitzava el Consorci, ja que la Fundació no està sotmesa al control financer de la Intervenció General de la Generalitat, que és la que, des de fa anys, està analitzant de forma exhaustiva» la seva gestió econòmica, conclou l'informe.

El conveni, segons la Sindicatura, «implica la dissolució de facto del Consorci, ja que el buida totalment de contingut i competències», cosa que segons la seva opinió «va en contra de les normes de règim jurídic de les administracions públiques».

Mas, o Luther King ou o Ghandi catalán?

A CIENCIA POLÍTICA aborda infinidade de concepto antigos, novos e incluso acruña neoloxismos novos á hora de tratar diversos fenómenos políticos e sociais. Un dos termos máis analizados é o da «desobediencia pacífica» ou tamén denominada «desobediencia civil», empregada basicamente por Mahatma Ghandi e Martin Luther King, tamén por Desmond Tutu ou Nelson Mandela pero nunha segunda etapa da súa vida.

Este concepto defínese como o acto de desacatar unha norma da que se ten obriga de cumprimento. O precepto que debería obedecerse é, polo xeral, unha lei, ou en todo caso calquera norma que o grupo no poder considera investida de autoridade no sentido de que o seu transgresión carrexase inevitablemente un castigo, unha sanción.

Esta desobediencia pode ser, en todo caso, activa ou pasiva. O término «civil» fai referencia aos deberes xerais que todo cidadán debe reconecer, lexitimando así a orde legal vixente. Noutras palabras, «civil» indica que o obxectivo principal da desobediencia é traer cambios na orde social ou político que afectarían a liberdade dos cidadáns.

Así a desobediencia civil pode definirse como «calquera acto ou proceso de oposición pública a unha lei ou unha política adoptada por un goberno establecido, cando o autor ten conciencia de que os seus actos son ilegais ou de discutible legalidade, e é levada a cabo e mantida para conseguir uns fins sociais concretos».

Poñe isto sobre a mesa para que podamos analizar polo miúdo esa proposta que ven desde Cataluña e fala da «desconexión democráti-

COUSAS DE NINGURES

ANTÓN XIL

Xornalista e politólogo

Eu agora preguntome: Terá Artur Mas unha catadura moral similar á destes dous personaxes para encabezar este proceso de desobediencia civil?

ca» do Estado Español e que utilizará, ao parecer, a desobediencia civil como método de ir acadando unha folla de ruta que vai rematar coa declaración unilateral da independencia e a constitución dunha República Catalana (non sei si con ou sen referendo de por medio) que se dotará dunha Constitución propia.

Sin querer entrar en valoracións de como se chegou a esta situación de unilateralidade na que todos son responsables eu quero centrarme na necesidade ou non de empregar o recurso da desobediencia civil ao Tribunal Constitucional e ao Estado Español para materializalos obxectivos soberanistas de Junts pel Sí e a CUT, as dúas organizacións que abandeiran, en principio, este proceso.

Referíame no principio do meu artigo a Mahatma Ghandi e Martin Luther King como dous per-

sonaxes históricos que encarnan perfectamente o significado da desobediencia civil. O primeiro, un pacifista reconecido que loitaba pola independencia do seu pobo, A India, utilizando a protesta non violenta e a desobediencia como ferramenta para acadar o seu fin fronte ao Imperio Británico que represaliaba con forza e sin contemplacións á maioría do pobo indio.

Outro personaxe que axudou a acruñar este concepto foi o líder negro norteamericano Martin Luther King (premio Nobel da Paz, ao contrario de Ghandi que pese a ser proposto nun par de ocasión non o recibiu) que, por certo, morreu asasinado en Memphis (Tennessee) por defender os dereitos civís dos afroamericanos e do movemento negro nun atentado terrorista despois de impulsar a famosa marcha do millón de homes.

Eu agora preguntome: Terá Artur Mas unha catadura moral similar á destes dous personaxes para encabezar este proceso de desobediencia civil? Terá algo que ver a repentina conversión soberanista de CiU co caso Palau, o 3% e a «persecución» á familia de Jordi Pujol? Obedecerá este novo posicionamento dos conservadores cataláns á negativa do Estado de seguir consentindo privilexios negociadores á chamada Minoría Catalana no Congreso? Entroulle agora á dereita catalana un afán independentista para agochar os recurtes e as súas políticas regresivas contra as clases medias e populares?

Non sei. Tamén será desobediencia civil eludir calquera condea dos implicados nos casos Pujo, Palau o no 3%? Non sei, estaremos atentos, ou non?

Adiós, Artur Mas

Al asumir el plan antisistema, el responsable político del 3% se suicida

Por más que la reacción del presidente del Gobierno, Mariano Rajoy, a la resolución rupturista-independen-tista de dos grupos parlamentarios catalanes haya sido tardía; por más que su contribución al encauzamiento de la cuestión catalana desde el Estatut de 2006 haya sido insuficiente; por más que su catálogo de propuestas y actitudes para engarzar algún tipo de diálogo sea pobre... Por más que suceda todo eso y mucho más, nada es comparable ni simétrico al intento de golpe insurreccional (aún en ciernes) contra el Estatuto y la Constitución que están protagonizando Artur Mas y sus socios.

Con la firma de la propuesta de resolución parlamentaria pactada con la formación de raigambre *abertzale* CUP, que la inspiró hasta el último detalle, el líder de Convergència ha firmado el último acta de la destrucción de su partido como protagonista del catalanismo moderado.

Mas sabe que esa propuesta es abiertamente subversiva, porque atenta contra la regulación de la reforma del Estatuto y contra la integridad territorial que solemniza la Constitución. Sabe que es ilegítima porque el mandato que Junts pel Si recibió de las urnas daría para defender sus posiciones desde el ordenamiento, pero nunca para imponerlas desde la quiebra de la legalidad. Conoce que el plazo de 30 días para promulgar las primeras leyes insurreccionales es prácticamente imposible porque habrá transcurrido sin *president* ni Gobierno en plaza. Y es consciente de que jamás Europa ni el mundo tomarán en serio una proclama que reniega del orden, incita a la desobediencia a la ley y a los tribunales y ni siquiera

pretende pactar con España y el conjunto de la UE, sino dar por buenos los hechos consumados contra más de la mitad de su ciudadanía.

Al asumir tamaños dislates, Mas se ha convertido en sirviente de los antisistema y no en la fragua del *business friendly* que prometió; en un factor de caos, y no de orden; en coartada de los admiradores de Kropotkin y Durruti, y no en representante de la burguesía moderada; en creador de incertidumbre, y no de expectativas racionales de mejora. Se ha suicidado políticamente, aunque alguien pueda aún prestarle una prolongación... a título de coma irreversible. Y quizá así quede todo más claro, porque la capacidad de pacto es función de la credibilidad, no de la apariencia física convencional. En su deslealtad con los catalanes y con los españoles, Mas, como representante ordinario del Estado en su territorio, ha hundido los restos que de aquella pudiese conservar sin acreditar la virtualidad de esta.

Como jefe de la renqueante Convergència es también, según se afianzan los indicios judiciales, el primer responsable político del 3%; del *caso Palau*; del partido de la corrupción catalana, que para nada merece la de los casos Gürtel y otros similares. Puede emplearse a fondo en escapismos jurídicos, pero ya nadie en Cataluña, ni siquiera quienes aún lo defienden, duda de su responsabilidad política, por acción, omisión o ambas, en los casos de corrupción. El heredero de Jordi Pujol hereda también la jefatura de los inmorales locales y no debería tardar en seguir su mismo destino político. Ni siquiera los suyos anhelan de verdad su compañía.

▶ 29 Octubre, 2015

Hace unas semanas, el President Mas, en una entrevista en un canal televisivo, se escurría ante las preguntas que le formulaban sobre el alcance de la corrupción en su partido, CDC; alegaba, con tanta frialdad como cinismo, que se trataba de problemas personales o familiares de los implicados en dichos delitos. Y ocultaba que en el Informe del Tribunal de Cuentas respecto a 2013, el partido y la Fundación Forum Barcelona habían recibido ingresos por 1.183.325 Euros por unos supuestos servicios que no estaban acreditados. Por supuesto, no reconoció que su autonomía política está gravemente limitada si, en 2013, debía a las entidades de crédito 4.496.631 de euros. Estos días, el Juzgado de Instrucción nº 1 de El Vendrell continúa destapando, mediante registros de sedes de CDC y de empresas, la trama de corrupción sobre la que se sostiene el partido dirigente del proceso soberanista.

Es difícil concebir en un máximo dirigente político tanta capacidad para negar la evidencia de los procesos judiciales que atenazan al partido que preside. Salvo que esa especie de caudillaje que ahora ejerce le haga creer que está por encima de las leyes o legitimado para incumplirlas. Porque el Estatuto vigente le obliga "a servir con objetividad los intereses generales y actuar con sumisión plena a las leyes y el derecho". La reiterada infracción de este deber representa, además, una traición a la confianza depositada en CDC por los electores. Traición que es una constante en la trayectoria política del partido desde que fue fundado y dirigido por quien —el expresidente Jordi Pujol— ahora ha reconocido que ha defraudado antes y después de su dedicación política, y por las constantes "trampas y trapacerías" de sus gobiernos, como las calificaba Margarita

¿A la independencia por la corrupción?

CARLOS JIMÉNEZ VILLAREJO

Es difícil concebir en un máximo dirigente político tanta capacidad para negar la evidencia como la que ha demostrado Artur Mas ante los procesos judiciales que atenazan al partido que preside

Riviere.

¿Problemas personales? En absoluto. Basta citar lo que decía el Tribunal Superior de Justicia (TSJ) en relación a la actividad presuntamente delictiva en las adjudicaciones de servicios de ITV por Oriol Pujol: que la llevó a cabo "gracias a su peso político, como Secretario General de CDC y, sobre todo, como Presidente de su Grupo Parlamentario..." Fue una expresión más del "entramado de negocios y relaciones" que describía con gran acierto ICV en sus conclusiones en la comisión de investigación sobre la corrupción del Parlament. Ese documento cobra ahora una gran actualidad cuando afirma que la corrupción "socava la democracia porque distorsiona el proceso electoral" como, en efecto, está ocurriendo. A ello contribuye Raül Romeva —subordinado a Mas— cuando sustituye a los ciudadanos conscientes y libres como protagonistas del actual proceso por un concepto de raíces tan oscuras como la "sociedad movilizada". Porque esa "sociedad" guiada y cegada por su jefe es difícil que perciba la suciedad que envuelve al principal partido que la dirige.

Numerosos dirigentes y altos cargos de CDC han utilizado las instituciones y entidades públicas para maniobrar y obtener pin-

gües beneficios, mientras Cataluña se sumergía en la desigualdad económica y social y en la carencia o debilitamiento de los servicios públicos básicos. Ahí están los diversos procesos penales en curso que lo atestiguan. El del expolio del Palau de la Música, que ha acreditado la financiación ilícita de CDC y la imputación de su extesorero, por el que este partido tiene embargadas sus sedes sociales en garantía de una fianza judicial de 3.297.079 euros. Le siguen los casos Adigsa que instruye el Juzgado de Instrucción nº 3 de Barcelona, el caso Innova contra ex altos cargos del Departament de Salut, del Ayuntamiento de Reus y contra el alcalde de Vila-Seca, Josep Pobleat —actual Presidente de la Diputación de Tarragona—, que investiga el Juzgado de Instrucción nº 3 de Reus; el proceso a la Associació Catalana de Municipis (ACM) por el Juzgado de Instrucción nº 17 de Barcelona; el del TSJ contra el ex alcalde de Lloret de Mar y exdiputado, Xavier Crespo, por su relación con empresarios rusos, pendiente de sentencia; el que se sigue por el caso Iberpotash en el Juzgado de Instrucción nº 5 de Manresa; el que se tramita contra dirigentes de la Agencia Catalana del Agua por el Juzgado de Instrucción nº 8 de Barcelona, y ahora, el proceso ya citado del juzgado de El Vendrell.

Los delitos investigados son los propios de la corrupción, como malversación de caudales públicos, prevaricación, tráfico de influencias, cohecho, falsedades, etcétera. Estos procesos reflejan lo que quiere ocultarse: modos de gobernar presididos por la desviación de poder, la arbitrariedad, el favoritismo y el enriquecimiento ilícito.

Carlos Jiménez Villarejo fue Fiscal Anticorrupción y es miembro de Federalistes d'Esquerres.

► 29 Octubre, 2015

La Sindicatura detecta mala gestión en el Palau de la Música hasta 2013

PERE RÍOS, Barcelona

El descubrimiento del saqueo del Palau de la Música tras la entrada de los Mossos d'Esquadra en 2009 no sirvió para que la Generalitat, el Ayuntamiento y el Ministerio de Cultura adoptasen las medidas necesarias para mejorar su gestión económica y su actividad. La Sindicatura de Cuentas de Cataluña hizo público ayer un informe de fiscalización sobre el Consorcio de la entidad entre 2010 y 2013 en el que se describen anomalías de todo tipo y se recomienda a las administraciones que reaccionen "de manera inmediata" para abordar la situación.

El Consorcio del Palau de la Música es el encargado de gestionar el templo operístico y en él están representadas las tres administraciones. El informe constata que en 2010 y 2011 "no se introdujeron cambios relevantes en la gestión y funcionamiento" respecto a los que existían antes.

En 2012 y 2013 y "sin ajustarse a la legislación vigente", dice el informe, el Consorcio fue vaciado de contenido y sus funciones fueron traspasadas a la Fundación Orfeo Català, propietaria del Palau. La Sindicatura relata que los documentos aprobados por el comité ejecutivo o el patronato no se adjuntan a las actas para que quedase constancia y que el Consorcio no aplicaba

un plan general de contabilidad pública.

En el área de recursos humanos se describe una "confusión", con personas contratadas por más de una entidad, retribuciones no aprobadas, y "falta de control del gasto". El alquiler de las salas del Palau a la Fundación se hacía también sin contrato y se aplicaban precios que no habían sido aprobados. A partir de septiembre de 2010 se dejó de facturar ese alquiler.

El registro contable de las operaciones entre el Palau y la Fundación también se hacía indistintamente en cuentas de deuda y crédito, "hecho que supone una dificultad en su seguimiento y en la determinación de la composición de los saldos".

Fachada del Palau de la Música. / ANTONI BOFILL

Sin contrato en los partidos

Otro informe de la Sindicatura constata que en 2012 Unió Democràtica tenía 12 de sus 18 empleados sin contrato; en Iniciativa, cinco de 34, y en CDC, seis de 64. Los partidos afectados esgrimen el mismo argumento: los que faltan son contratos antiguos e indefinidos. El PP no presentó la documentación requerida.

Del mismo modo se describe una "falta casi absoluta de contratos formalizados con los proveedores de bienes y servicios", con los que existía una relación de "acuerdos verbales" en la mayoría de los casos.

La Sindicatura recomienda que las administraciones tomen las medidas necesarias para que el dinero que recibe la Fundación tenga todos los controles, así como que el Palau revoque una aportación de 1,17 millones de euros que hizo a la Fundación en 2012. También se reclama que se anoten como deuda al

Palau los 1,72 millones de euros que entregó al Orfeo Català y la Fundación.

El Palau emitió ayer un comunicado en el que justifica su actuación entre 2010 y 2011 porque fue una época de confusión absoluta en la que se pretendía "limpiar la institución en un contexto de caos jurídico, organizativo y financiero". A partir de 2012, dice el texto, "se eliminaron la mayoría de las irregularidades existentes que señala la Sindicatura" y se considera que "a día de hoy ya se han corregido las deficiencias detectadas".

CLÀSSICA

Cecilia Bartoli canta
al Palau el que triomfà
a la Rússia tsarista

PÀGINA 7

▶ 29 Octubre, 2015

Bartoli, una 'tsarina' al Palau

Javier Pérez Senz

El món de l'òpera podria viure sense dives, però seria, sens dubte, un món molt més avorrit. I des de fa tres dècades, la gran diva italiana Cecilia Bartoli passeja el seu carisma vocal, la seva simpatia i la seva abassegadora personalitat en gires internacionals que, afortunadament, recalca a Barcelona. En molt bona forma vocal —a l'estiu va captivar el públic del Festival de Salzburg amb la seva personal interpretació de *Norma*, de Vincenzo Bellini—, la mezzosoprano romana protagonitza dimarts vinent una de les vetllades més esperades de la temporada del Palau de la Música Catalana de Barcelona.

Acompanyada pel conjunt I Barocchisti, dirigit pel seu fundador, el suís Diego Fasolis, Bartoli torna al Palau amb un programa ple de sorpreses líriques sota el títol *De Venècia a Sant Petersburg*, fruit de la seva passió per descobrir tresors barrocs oblidats. La selecció combina una part consagrada a Antonio Vivaldi, un dels seus compositors de capçalera, i una exuberant mostra dels autors barrocs que van triomfar en la Rússia imperial al llarg del XVIII. El concert és dins la temporada de Palau 100, i els preus, amb localitats des de 30 euros, es disparen fins als 175 euros.

Algunes de les joies que

Bartoli comptarà amb la complicitat del conjunt barroc I Barocchisti.

La diva romana canta àries de Vivaldi i els barrocs que van triomfar a Rússia

cantarà Bartoli procedeixen del seu últim treball discogràfic, *Sant Petersburg* (Decca), en el qual, després d'explorar l'arxiu

del Teatre Mariinski, recupera un bon grapat d'àries que il·lustren el repertori d'òperes barroques escrites pels compositors estrangers que van treballar per a la cort imperial russa durant el regnat de les grans tsarines, Isabel I la Clement, i Caterina la Gran.

Hi ha meravelles en el programa lligat a Rússia, com ara la desbordant expressivitat de l'ària de Demetrio de l'òpera *Se-*

leuco, de Francesco Domenico Araia, o l'exuberant coloració de l'ària de bravura que Laodice canta a *Siroe, re di Persia*, del compositor alemany Hermann Rapauch. D'aquest poc conegut autor, Bartoli cantarà a més una sorprenent ària d'Altsesta, que il·lustra el millor repertori barroc cantat en rus. La selecció inclou àries de *La clemenza di Tito*, de Johann Adolf Hasse, i *Adelaide*, de Nicola Porpora.

Però parlar d'òpera barroca i parlar de Bartoli és parlar del seu autor fetitxe, Antonio Vivaldi, crucial en la seva carrera i motor d'alguns dels seus discos més famosos. I en el Palau cantarà unes quantes àries del Prette Rosso, pertanyents a òperes com *Ottone in Villa*, *Orlando furioso*, *Griselda* i *Giustino i Farnace*, l'obertura de la qual obrirà la vetllada.

La temperamental *mezzo* compta en aquesta gira amb l'absoluta complicitat i el virtuosisme del conjunt barroc amb instruments d'època I Barocchisti i Diego Fasolis, col·laborador habitual de les formacions de la Radiotelevisió Suïssa. Ells completaran el programa amb obertures, concerts i marxes de Vivaldi, Araia, Raupach, Hasse i Baldassare Galuppi.

Cecilia Bartoli.

I Barocchisti i Diego Fasolis
Palau, 3 de novembre (20.30 h)

► 29 Octubre, 2015

Palau de la Música Catalana.

La Sindicatura ve irregularidades en la gestión del

Palau P6

► 29 Octubre, 2015

Elena Ramón

Entrada del Palau de la Música de Barcelona.

La Sindicatura detecta falta de control en los fondos del Palau

Expansión. Barcelona

La Sindicatura de Comptes alerta de irregularidades en la gestión de recursos públicos del Palau de la Música durante el periodo 2010-2013, posterior al registro de la entidad por los Mossos d'Esquadra en el marco del *caso Palau*.

En su informe sobre el consorcio del Palau, entidad que vehicula las subvenciones que recibe la institución, la Sindicatura sostiene que la administración que forma parte de ella deberían promover más control sobre estos fondos.

La nueva estructura legal del organismo, según la Sindicatura, "implica la disolución de facto del consorcio, ya que lo vacía de competencias", lo que en su opinión "va en contra de las normas de régimen jurídico de las administraciones públicas".

Fondos recuperados

El informe también detalla que, entre el periodo 2010 y 2013, el Consorcio del Palau recuperó 2,42 millones expoliados. No obstante, indica que el 91,6% de esos fondos se destinaron a pagar facturas de la firma PwC, que defiende sus intereses en la causa del expolio.

El Palau de la Música emitió un comunicado en respuesta al informe. La dirección de la entidad asegura que la presente situación es "excepcional" pero, a su vez, defiende la actual estructura jurídica y el control de los fondos.

En este sentido, la actual cúpula afirma que ha creado una comisión de seguimiento de la ejecución del actual convenio y que introduce todos los aspectos de mejora que pone de manifiesto el documento de la Sindicatura de Comptes.

► 29 Octubre, 2015

La Sindicatura de Comptes veu falta de control sobre els diners públics del Palau

Les administracions públiques han perdut pes en la gestió de l'emblemàtic edifici

MARICEL CHAVARRÍA
 Barcelona

La Sindicatura de Comptes va fer públic ahir un informe en el qual critica la gestió del Palau de la Música en el període posterior a l'escàndol del cas Fèlix Millet. Ara no s'acusa la nova directiva d'apropiació indeguda de fons públics, però sí que es constata el menor control que exerceixen les administracions sobre els diners que aporten al Palau. Segons l'informe, la unificació de les tres institucions que formen el Palau –Associació Orfeó Català, Consorci Palau de la Música i Fundació Palau de la Música– “no ha suposat una millora en la transparència en la gestió dels recursos públics”. La Sindicatura afegeix que el conveni firmat a tres bandes va incomplir el procediment administratiu, no va ser ratificat per les entitats consorciades i no hauria de tenir vigència, ja que no es va arribar a publicar al DOGC. A més vulnera, diu, la normativa en matèria de subvencions públiques.

Després d'haver revisat els comptes del Palau –“amb total transparència per part nostra”, apunta Joan Oller, director general de l'entitat–, la Sindicatura veu improcedent que els diners retornats del desfalc que arriben del jutjat els rebí el Fons Especial Voluntari (FEV) creat per a l'ocasió, ja que està gestionat per la Fundació sense que n'hagi d'informar el Consorci. Els 2,4 milions d'euros que ja li han estat tornats –dels 3,65 que li corresponen pel desfalc– són els únics que ha rebut el FEV, in-

dica l'informe, perquè la Fundació ha invertit els seus –2,5 dels 29 que li van ser sostrets (24 segons Hisenda)– a sufragar les despeses derivades de la seva defensa en el cas Millet, és a dir, advocats, notaris, etcètera. Però també els ha destinat –vistos els comptes que facilita el Palau– a tornar subvencions que no eren justificables.

Al mateix temps, l'informe assenyalava també irregularitats com ara la duplictat d'una subvenció per una mateixa factura; la confusió en matèria de recursos humans entre les tres entitats; el lloguer de sales del Palau a

la Fundació sense formalitzar contracte; compensacions de saldos entre comptes; falta de justificants en el registre comptable, o el fet que la Fundació es quedí íntegrament la taquilla per vistes turístiques, malgrat que l'objecte del Consorci és gestionar el Palau.

Joan Oller assenyalava que les irregularitats detectades corresponen a un període excepcional, 2010-2011, en el qual el Palau encara estava amb l'estructura dividida. “Esclar que hi ha irregularitats, hi havia gent que treballava per una entitat i per l'altra,

Joan Oller atribueix les irregularitats detectades a una etapa de transició que després es va resoldre

però el 2012 ja es parteix d'un sol pressupost, un sol conveni laboral i un únic òrgan de govern gestionant l'activitat del Palau”. Respecte al FEV, Oller recorda que “és resultat

de l'acord a tres bandes i que la Fundació només pot destinar aquests diners a despeses relacionades amb el procés judicial, a inversions en l'edifici o a garantir l'equilibri patrimonial del Consorci. Per tant, si aquest entrés en situació de perill, el capital el cobriria”.

El Palau pot funcionar com a fundació privada perquè té una majoria d'ingressos privats –1,7 milions d'un pressupost de 12,9– i perquè gestiona un patrimoni privat, recorda Oller. “Va ser el 1983 quan es va constituir el Consorci. Avui, en tot cas, el Palau també està tutelat per les administracions, que no només són presents en el patronat del Consorci sinó en el de la Fundació, de manera que tenen accés als comptes”. El problema seria que aquests comptes no els facilita el Consorci sinó la Fundació, que és qui concentra el poder. El 2014 el Palau va ingressar fins a 2,5 milions per la visites a un edifici la restauració del qual es va finançar amb fons públics. ●

▶ 29 Octubre, 2015

El síndic alerta de poc control en els diners públics del Palau

▶ Insta a tornar a l'administració els euros recuperats de l'espoli, que ara es destinen a pagar advocats

EFE | BARCELONA

■ Un informe de la sindicatura de comptes adverteix de la falta de control sobre els fons públics de la Fundació del Palau de la Música i l'insta a tornar a les administracions les quantitats recuperades de l'espoliació, que s'estan destinant al pagament dels advocats de l'entitat cultural.

En l'informe sobre el Consorci del Palau de la Música, entitat que vehicula les subvencions que rep la institució, la sindicatura sosté que les administracions que en formen part haurien de promoure un marc de relacions que garanteixi que els fons públics tinguin «el mateix nivell de control» que si fossin elles les que els gestionessin.

L'informe, del període 2010-

2013, analitza el Conveni Triban-da signat pel Consorci, la Fundació del Palau i l'Orfeó del Palau, que implica el traspàs de la gestió de l'activitat i dels edificis que integren l'entitat cultural a una entitat privada com és la fundació.

«El traspàs en la gestió a la Fundació deixa sense control públic, en la pràctica, l'activitat que anteriorment realitzava el Consorci, ja que la Fundació no està sotmesa al control financer de la Intervenció General de la Generalitat, que és la que, des de fa anys, està analitzant de forma exhaustiva» la gestió econòmica.

El conveni, segons la Sindicatura, «implica la dissolució de facto del Consorci, ja que el buida totalment de contingut i competències», cosa que segons la seva opinió «va en contra de les normes de règim jurídic de les administracions públiques». El Conveni Triban-da va permetre la creació d'un fons comú de les tres entitats afectades per l'espoliació del Palau

de la Música perpetrat pel seu ex-responsable Fèlix Millet, que s'ha de nodrir dels fons tornats pels saquejadors.

L'informe detalla que, entre el 2010 i el 2013, el Consorci va recuperar 2,42 milions espoliats pel Palau, dels quals 0,7 es van registrar com a ingrés de l'entitat els anys 2010 i 2011. 0,82 van ser transferits a la Fundació i a l'Orfeó el 2011 i 0,90, lliurats a la Fundació el 2012 i 2013. Segons la Sindicatura, no obstant, el Consorci no pot disposar de les quantitats aportades al fons comú «atès que el seu control i disposició corresponen únicament a la Fundació».

A més, l'informe detalla que el 91,6 % de les despeses imputades a aquest fons corresponen a les factures del despatx d'advocats PricewaterhouseCoopers, que defensa els interessos de la Fundació del Palau en la causa de l'espoliació, mentre que el Consorci exerceix l'acusació a través de l'advocacia de la Generalitat.

Des de Rússia amb amor

Cecilia Bartoli ens transportarà a Sant Petersburg. La **Marta Porter** ja s'abriga

Un concert de Cecilia Bartoli és sempre una aposta segura. El Palau de la Música ho sap, i per això el dimarts 3 podrem escoltar les seves pirotècnies vocals en un concert amb la formació musical I Barocchisti dirigida per Diego Fasolis.

La Bartoli presentarà el seu últim disc, *St. Petersburg* (2014), on s'endinsa en la gens coneguda música barroca de la Rússia tsarista. Amant de remenar entre biblioteques a la recerca de tresors sonors esperant ser rescatats de l'oblit, la mezzosoprano romana s'ha submergit en aquesta ocasió en els arxius de la Biblioteca del Teatre Mariïnski de Sant Petersburg per treure a la llum música perduda durant més de 200 anys d'una època en què Rússia va modelar la seva cultura mirant cap a Occident.

Àries en rus

El resultat són partitures de compositors russos, però també italians i alemanys que van treballar a les corts russes

del segle XVIII. Tot i que la majoria d'àries que interpretarà Bartoli seran en el seu idioma matern, l'italià, també podrem escoltar-la per primera vegada cantant en rus, com a l'emotiva *Idu na smert*, ària de l'òpera *Altsesta*, del compositor alemany Hermann Raupach, que també va escriure en italià, com demostra a *O placido il mare*, de l'òpera *Siroe, re di Persia*.

Bartoli també ens descobrirà Francesco Domenico Araia, amb l'ària *L'astor che a notte ombrosa*, de l'òpera *Seleuco*; Johann Adolf Hasse, amb *Se mai senti spirarti sul volto* i *Vô disperato a morte*, totes dues de l'òpera *La clemenza di Tito*, i també l'ària *Nobil onda*, de l'òpera *Adelaide* de Nicola Porpora.

Però la gran Bartoli no pot renunciar al compositor barroc italià més famós de la història, Antonio Vivaldi: li dedicarà la primera part del concert.

Cecilia Bartoli cantarà en rus el dt. 3 al Palau de la Música.

► 29 Octubre, 2015

El millor de BCN

Time Out Barcelona
Del 29 d'octubre al 4 de novembre de 2015

Reportatges

12. De tota la vida

Eugènia Sendra i María José Gómez busquen els comerços que han resistit l'embat del temps.

18. La gran castanya

Pau Roca, el noi de la portada, vol que no pareu de ballar i passeu la millor castanyada.

20. Adrià Puntí

El gran cantautor li explica a Ricard Martín per què ha trigat tretze anys a treure disc.

Seccions

22. Coses per fer

28. Amb nens

30. Cinema

36. Teatre

42. Música

47. Clubs

48. LGBT

50. Comèdia

51. Art

53. Llibres

58. Menjar i beure

63. Tendències

66. Top Ten

El gran director quebequès Robert Lepage ens explica la seva vida a 887, al Lliure **pàgina 36**

ERIK LABBE

La Sedeta acull diumenge el festival més petardo, el Festigaialesbià **pàgina 48**

Candela y Los Supremos presenten el seu esperat segon disc, *Hoy*, al minimúsica **pàgina 28**

Cecilia Bartoli canta en rus al Palau de la Música **pàgina 47**

Pau Riba, Mau Boada i Joan Pons es confabulen a l'Apolo aquest dissabte per fer *Els prínceps de Rocamadour* **pàgina 42**

DECCA/OLI WEBER

SCOTT CHASSEROT

▶ 29 Octubre, 2015

El privilegi de la intimitat

L'últim cop que Joanna Newsom va actuar a Barcelona va ser el 2011, al Palau de la Música, un recinte que li escau per la solemnitat de l'entorn i la bellesa daurada de l'arpa que toca amb dits aeris. Això demostra que la gran dama del folk complex té públic, i que ara que torna, la sala BARTS se li quedarà petita. Més encara perquè després de cinc anys de silenci –que ha dedicat al cine, la moda i a consolidar el seu matrimoni–, Newsom torna amb un quart disc esplèndid, d'arranjaments deliciosos,

melodies que giravolten i temes profunds que tracten sobre l'amor i la por de perdre la felicitat, sobre la mort que s'amaga en qualsevol racó de la vida. *Divers* tot just ha sortit ara i la Joanna està presentant-lo en algunes ciutats europees: la gira grossa, ens imaginem, serà a la primavera, però ara és l'oportunitat de sentir-la abans, en petit comitè, amb el doble de màgia. –Javier Blánquez

Joanna Newsom, una nimfa al BARTS el dimecres 4.

► 29 Octubre, 2015

La Sindicatura de Comptes alerta de noves irregularitats al Palau de la Música

La Sindicatura de Comptes va fer públic ahir un dur informe que alerta de noves irregularitats al Palau de la Música Ca-

talana i els seus òrgans de govern, tot i el procés judicial obert el 2009 i el canvi de gestors i de sistema d'organització.

L'estudi considera que el nou sistema organitzatiu, on la Fundació concentra molt més pes que el Consorci, format per la

Generalitat, l'Ajuntament i el Ministeri de Cultura, vulnera la legalitat vigent en matèria de contractació i comptabilitat pública i deixa fora de la supervisió pública molts diners procedents de les administracions. Això, per a la Sindicatura, significa «la dissolució de facto del Consorci, ja que el buida total-

ment del seu contingut i competències». Per aquest motiu, recomana a les administracions que l'integren que estableixin mecanismes de control més efectius sobre l'entitat. En un altre comunicat, el Palau indica que la unificació de la gestió del 2012 suposava l'eliminació de les irregularitats. **R. B.**

Estrella Morente actuará a favor de la Fundación Vicente Ferrer

EFE
Barcelona

La cantadora Estrella Morente iniciará mañana, día 29, en el Palau de la Música una gira solidaria de conciertos en favor de la Fundación Vicente Ferrer, que le llevará también a las ciudades de San Sebastián, Zaragoza y Bilbao.

Morente presentó ayer en Barcelona la gira *Tour Estrella Morente* y destacó que para ella la vida sin solidaridad no es nada y que se siente muy afortunada de que hayan contado con ella para esta iniciativa.

Aseguró que siempre que le llaman es incapaz de decir que no a un acto solidario. "Necesito ayudar a los demás para seguir viviendo", remarcó, al tiempo que dijo que espera que este iniciativa de la Fundación Música Solidaria sea un proyecto de futuro.

La artista, que actuará acompañada de la Orquesta Unesco Barcelona, dirigida por Gonçal Comellas, interpretará el *Amor Brujo*, de Manuel de Falla.

La Fundación Vicente Ferrer es una ONG que trabaja para transformar una de las zonas más empobrecidas de la India, los estados de Andhra Pradesh y Telangana, y alguna de las comunidades excluidas y marginadas por el sistema de castas. Esta fundación, dirigida actualmente por Jordi Folgado, trabaja en 3.235 pueblos y beneficia a dos millones y medio de personas

DEL CRISTO AL TIBIDABO | JUAN M. MACHO

Modernismo: una exposición 'diferente'

Hace días me enteré de que el emblemático edificio modernista de La Pedrera ha organizado una extraordinaria exposición de obras modernistas creadas a finales del siglo XIX y principios del siglo XX. Se trata de obras creadas por ebanistas, forjadores, joyeros, fabricantes de baldosas, tejedores, vidrieros y ceramistas. La última exposición que se recuerda de este contenido tuvo lugar en el Palau de la Virreina, en Las Ramblas, en 1964, con el título *Artes suntuarias del Modernismo*. La muestra estará allí hasta el mes de febrero y reúne más de 100 obras propiedad de museos y de coleccionistas que actualmente están dispersas en instituciones culturales, como el Museu Nacional d'Art de Catalunya (MNAC) y el Museu d'Art de Cerdanyola (MAC) entre otros, o en manos de coleccionistas privados.

Una de las aportaciones de la exposición, titulada *Modernismo: Arte, Talleres, Industrias*, es una fotografía inédita del mismo piso de La Pedrera de principios del siglo XX, en la se observan los techos ondulantes que se han perdido. Otra significativa es la apertura de un balcón que da al paseo de Gràcia, que acostumbra a estar cerrado. La vista desde la sala es una de las más bonitas de la ciudad. También entran en el juego expositivo las puertas, columnas, una barandilla de Josep Maria Jujol y pavimentos hidráulicos del edificio de Gaudí. Mireia Freixa, catedrática de Historia del Arte de la Universidad de Barcelona, es la comisaria de una detallada muestra que rinde homenaje a los talleres y a las pequeñas industrias que trabajaron en las artes aplicadas para la arquitectura modernista, que tiene en Barcelona ocho edificios declarados patrimonio universal por la Unesco, según recuerda Marga Viza, directora de Cultura de

Se trata de obras creadas por ebanistas, forjadores, joyeros, fabricantes de baldosas, tejedores...

la Fundació Catalunya-La Pedrera, que es uno de ellos...

La exposición dispone de delicadas piezas de cristal que se han desmontado y trasladado en cajas de máxima protección y se han vuelto a montar, como la espectacular vidriera Dames del gronxador (1910), obra de Ludwig Dietrich von Beam, y el precioso biombo con técnica cloisonné elaborado en 1903 por Frederic Vidal. Gaspar Homar y Joan Busquets son de los artistas con más presencia, por la calidad de sus lámparas de metal y vidrio emplomado. Al ceramista Lluís Bru también se le dedica una sala en la que destacan los dibujos previos a las columnas del Palau de la Música, propiedad de la familia Muñoz-Varela. La empresa Masriera aporta alguna de sus célebres joyas esmaltadas y también catálogos y cuadernos originales.

Ya lo saben, paisanos, si vienen por aquí, no se pierdan un paseo por la *Manzana de la Discordia* y en la esquina de la Calle Provença con el Paseo de Gracia, muy cerca de la Diagonal, tienen una exposición realmente extraordinaria que vale realmente la pena.

► 28 Octubre, 2015

Estrella Morente, con la Fundación Vicente Ferrer

La cantaora **Estrella Morente** iniciará mañana en el Palau de la Música una gira solidaria de conciertos en favor de la Fundación Vicente Ferrer, que le llevará también a las ciudades de San Sebastián, Zaragoza y Bilbao. Morente presentó ayer en Barcelona la gira «Tour Estrella Morente» y ha destacado que para ella la vida sin solidaridad no es nada.

Estrella Morente.

▶ 27 Octubre, 2015

art **RICARD MAS**
 www.ricardmas.com

Aquesta exposició gaudeix d'un dels millors embolcalls possibles, la planta noble de la Pedrera.

me, la gaudiniana Pedrera, es mostra el bo i millor d'allò que anomenàvem "arts decoratives" del modernisme. L'exposició es titula "Modernisme. Arts, tallers, indústries", i no mostra edificis ni maquetes, ni cartells ni pintures ni escultures; tampoc compon escenografies amb dormitoris o menjadors. No. Aquí es mostra el treball realitzat sovint en tallers, sense gaires noms en majúscula, que basteix el gruix de les realitzacions modernistes: forja, ebenisteria, motllures de guix, rajoleria hidràulica, orfebreria, sastreria, faiances, catifes... un ventall tan complet que tan sols hi trobo a faltar les arts del llibre.

El modernisme ens recorda que va haver-hi un temps on la rauxa va vèncer el seny. Un temps que ocupa els darrers quinze anys del segle XIX i els quinze primers del XX, quan cors i cervells van mirar endins i van ordir el catalanisme, part fenomen polític, cultural i social, part somni. Conjugats o enfrontats, o tot alhora, de Puig i Cadafalch al més humil dels manobres, a la recerca d'un nou ordre, més enllà del gremialisme, el sindicalisme o les tradicions reinventades.

La majoria de les realitzacions que trobarem a la Pedrera foren consumides per l'alta burgesia, però la resta dels mortals també disposava de mosaics hidràulics i anava a espais públics -cinemes, esglésies, cafès, teatres- dissenyats segons l'estil modernista. Somiar, això no ha canviat, continua sortint gratis.

Modernisme de taller

El modernisme dona nom a un dels passats recents més gloriosos de l'art català. Però no sempre va ser així. Fins ben entrada la dècada del 1950 l'opinió general era que, durant un curt període de temps, la burgesia catalana s'havia tocat del bolet i ara calia suportar els esguerros abominables que atapeïen els nostres carrers. Les campanyes per enderrocar edificis com el Palau de la Música Catalana o la Sagrada Família eren habituals. I tan sols extravagants

indocumentats com Salvador Dalí eren capaços, vés a saber per què, de defensar aquella infàmia *kitsch*.

Va costar molt tornar a obrir els ulls. Primer van ser els japonesos, després els francesos... Encara hi ha més estrangers que no pas locals, a les cues per visitar edificis com la Pedrera. Qui ens havia de dir que cobrarien entrada o que desgas-tarien el Parc Güell!

I vet ací que, ja al 2015, en un dels edificis més emblemàtics del modernis-

BTV

Programa **Àrtic**

Emissió: 27-10-2105

Espai dedicat a **Cecilia Bartoli** i al concert de Palau 100 del 3 de novembre.

Enllaç:

<http://www.btv.cat/alacarta/rtic-1/42064/>

The screenshot shows a web browser window displaying the BTV website. The address bar shows the URL <http://www.btv.cat/alacarta/rtic-1/42064/>. The website has a red navigation bar with the following menu items: PORTADA, EN DIRECTE, PROGRAMACIÓ, A LA CARTA, PROGRAMES, CINEMA, INFORMATIUS, and SÈRIES. The main content area is titled "A LA CARTA" and features a search bar labeled "CERCA UN PROGRAMA" with fields for "Cerca paraula", "Nom programa", "Data inici", and "Data fi". Below this is a section titled "PROGRAMES A LA CARTA - ÀRTIC" which contains a video player. The video player shows a man (Albert Galceran) and a woman (Cecilia Bartoli) sitting on a red sofa. To the right of the video player, there is a text block with the title "Àrtic: L'Albert Galceran admira la Cecilia Bartoli", the date "27.10.2015", and a short description: "L'Albert Galceran ens explica per què la Cecilia Bartoli visita Barcelona amb totes les entrades venudes." Below the text are social media sharing options for Facebook and Twitter, and a "Copia" button with the URL <http://www.btv.cat/alacarta/rtic-1/42064/>. At the bottom of the page, there are sections for "ELS MÉS VISTOS" and "DESTACATS". A cookie consent banner is visible at the bottom of the page, stating: "Aquest lloc web utilitza cookies, tant pròpies com de tercers, per recopilar informació estadística sobre la seva navegació i mostrar-li publicitat relacionada amb les seves preferències generada a partir de les seves pautes de navegació. Si continua navegant, considerem que accepta el seu ús. [Més informació](#)". The system tray at the bottom right shows the time as 10:00 on 29/10/2015.

El Centre de Documentació de l'Orfeó Català (CEDOC)

MARTA GRASSOT RADRESA

Fou el setembre de 2012 que va començar el projecte del Centre de Documentació de l'Orfeó Català, un projecte que s'enllaça amb els més de cent anys de trajectòria de la Biblioteca i Arxiu de l'Orfeó Català. Amb aquesta nova denominació es pretén aconseguir un tractament més equitatiu i integrat tant dels fons d'arxiu, com de la Biblioteca. Antigament, l'arxiu i la biblioteca eren dues àrees diferenciades amb el seu servei i instruments propis. Ara, amb aquest nou projecte, volem integrar més clarament aquest servei que es troba en un mateix espai, la 5a planta del Palau de la Música, per sumar esforços en tractament tant del que són les col·leccions de biblioteca, com dels fons d'arxiu, i afegir-hi a més a més el fons d'arxiu administratiu que produeix actualment la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana.

L'origen d'aquest projecte, els objectius i fonaments principals, i els resultats més importants que hem obtingut després d'aquests tres anys de vida com a CEDOC són els punts bàsics que us volem explicar. Primer tot creiem necessari començar aquest article fent un breu explicació sobre la història del nostre centre i els fons i col·leccions que custodia.

Els orígens del Centre de documentació de l'Orfeó Català. Els fons i col·leccions

D'ençà de la creació de l'Orfeó Català, el 1891, va sorgir de manera immediata la necessitat de crear una biblioteca per als socis de l'Orfeó, i alhora també es va anar creant l'arxiu de partitures, com a conseqüència de l'activitat de l'Orfeó. Les primeres dades que coneixem de la Biblioteca i Arxiu es troben el 1898 en les primeres memòries de l'Orfeó, en què es parla de la Biblioteca i de les nombroses donacions que hi feien els socis, com també del valuós arxiu de partitures (fins i tot es consignava els diners invertits a mantenir-lo) i també el nombre total de partitures amb la corresponent classificació, des de música religiosa, catalana, forastera i també música no coral^[1].

Tot i que els primers arxivers bibliotecaris que van impulsar la creació de la biblioteca i arxiu foren els Sr. Montguió i el Sr. Roca, segons ens documenten les actes de la Junta i les primeres memòries, pocs anys després, el 1901, fou nomenat director de

la Biblioteca i Arxiu Francesc Pujol i Pons, tal com podem constatar en les actes de la Junta de l'Orfeó d'aquell mateix any. Francesc Pujol, posteriorment, també va ser director de l'Orfeó a la mort de Lluís Millet i Pagès, el 1941, a més de portar l'administració de l'Orfeó Català, va tenir un interès important a adquirir un important fons de literatura musical, com també l'objectiu d'aglutinar, mitjançant donacions i adquisicions de fons particulars de músics i d'intèrprets, obres musicals d'una singularitat excepcional i gran interès musicològic. De 1901 a 1945, la biblioteca i arxiu va adquirir partitures impreses i manuscrites, llibres i diaris especialitzats de l'àmbit francès, anglosaxó i germànic, i fons documental fruit de la pròpia activitat, com ara programes de concert, llibres d'actes o correspondència.

Actualment, al Centre hi podem distingir dues parts clarament diferenciades: d'una banda, la Biblioteca; i, de l'altra, els fons d'arxiu, tant els propis de l'entitat com els arxius privats de diverses personalitats musicals que hi van cedir el seu fons documental.

Programa de mà de l'any 1924 amb l'actuació de Maurice Ravel al piano

La Biblioteca, des de fa anys especialitzada en música, consta actualment de més de 10.000 volums, gran part dels quals ja es troben catalogats. D'ençà de l'any 2011 es va decidir ordenar-la a partir de signatures temàtiques, cosa que va produir la classificació següent: monografies musicals, folklore, història de la música, catàlegs, diccionaris, organologia, publicacions en sèrie etc., amb un ventall cronològic que abasta des de llibres impresos al segle XVI fins a l'actualitat. Volem destacar també la singular biblioteca musical amb publicacions curioses des del final del segle XIX fins als anys quaranta del segle passat, que documenta la història de les publicacions musicals d'aquesta època, amb llibres procedents tant d'Espanya com d'altres països. També la Biblioteca testimonia en si

mateixa el que va ser la primera biblioteca de l'Orfeó, creada únicament per als socis, i que comprenia, a més de biblioteca musical, altres temàtiques com història, literatura o art.

Una de les col·leccions més valuoses que conservem és la de programes de concerts del Palau de la Música Catalana i dels concerts de l'Orfeó Català, que donen una àmplia informació de la història del repertori i dels intèrprets a Catalunya al llarg del segle XX. Les col·leccions de programes esdevenen un recurs documental riquíssim per entendre i per donar fe de les actuacions i del repertori que s'hi va donar a conèixer per primera vegada, com també de les nombroses associacions que van programar concerts al Palau, i també dels compositors i dels intèrprets que hi han actuat.

Pel que fa a l'arxiu, el CEDOC conserva en primer lloc el de partitures, creat per la pròpia activitat de l'Orfeó Català, amb més de 16.000, que comprenen tot el repertori de l'Orfeó Català d'ençà que es va crear. Entre aquest arxiu s'hi troben obres de totes les èpoques, des de la Renaixença fins l'obra coral del modernisme català.

Imatge del primer inventari de l'arxiu de partitures de l'Orfeó Català, realitzat pel bibliotecari i arxiver Francesc Pujol

També dins l'àmbit de partitures, en custodia una àmplia col·lecció de partitures manuscrites, a l'entorn de 1.000 registres que comprenen des del segle XII fins al segle XX, amb manuscrits singulars de l'edat mitjana i del renaixement, alguns dels quals són a l'exposició virtual *Tresors de la Biblioteca*^[2] i d'accés, també, a les col·leccions digitals del Centre^[3]. Aquesta col·lecció la conforma una àmplia majoria d'obres entre els segles XVIII i XX, amb creacions de compositors, intèrprets i mestres de capella reconeguts a Catalunya com ara Joan Pau Pujol, Francesc Valls, Francesc Mariner, Antoni Soler Ramos, Carles Baguer, Francesc Tàrrega, Josep Barba, Joan Salvat, Ramón Vilanova, Ramon Carnicer, Pere Miquel Marquès, Benet Juncà; com també obra manuscrita i original de compositors internacionals com alguns dels quaderns de la *Suite Ibèria* d'Isaac Albéniz, obres de Joaquim

Malats, Ferran Sor, Domènec Terradellas i també d'Enric Granados, Vincent d'Indy, Joseph Canteloube, Wanda Landowska, entre molts d'altres.

A més, entre aquesta col·lecció de manuscrits volem destacar alguns dels més valuosos que custodiem i que esdevenen documents únics pel que fa a la història de la música a Catalunya tant a l'edat mitjana com al renaixement. Per exemple, un dels manuscrits més importants de la segona meitat del segle XIII que es conserva a Catalunya, l'anomenat Manuscrit 1; un manuscrit que barreja repertori internacional i català, com el n. 5, del final del segle XV, amb composicions de reconeguts compositors internacionals com Josquin des Prez, Heinrich Issac o Jacob Obrecht; o el manuscrit n. 7, que conté l'única versió polifònica en llatí que es coneix del Cant de la Sibila. Aquests manuscrits i d'altres de l'edat mitjana (*Ars Antiqua* i *Ars Nova*), i també del Renaixement els podreu veure en tot detall a la nostra exposició virtual.

Manuscrit nº 1, f. 1r. (fragment)

D'altra banda, el Centre conserva un extens i valuós arxiu històric i documental creat per la pròpia activitat de l'Orfeó. Mitjançant aquest fons històric que encara queda per catalogar de manera exhaustiva, es poden repassar els moments cabdals històrics de l'entitat i alhora també el funcionament administratiu. En destaquem la documentació de la construcció del Palau amb correspondència entre el president d'aleshores, Joaquim Cabot, i Lluís Domènech i Muntaner; correspondència de l'activitat pròpia de l'entitat i la seva relació tant amb particulars, com amb socis, cantaires i associacions musicals; molta documentació relacionada tant amb les nombroses sortides que va fer l'Orfeó per Catalunya com amb els viatges a l'estranger (amb documents dels que va fer a París, Londres o

Roma), llibres de comptabilitat, molta documentació relacionada amb els socis (com llibres de registres dels socis, reglaments dels cantaires o registres dels primers cantaires), i també gran quantitat de premsa històrica, a més d'una àmplia documentació sobre activitats, homenatges i tot tipus de documents que ens traslladen a la història d'aquesta institució.

Tampoc no podem oblidar el fons fotogràfic de més de 15.000 imatges, en les quals n'hi ha de l'Orfeó Català i totes les seves activitats i sortides, especialment concerts i viatges, i un fons fotogràfic de les actuacions del Palau, com també imatges de la seva construcció. D'aquest gruix en destaquem les que van originar l'activitat dels concerts organitzats pel Patronat Pro Música, que va esdevenir una entitat molt activa, que va organitzar nombrosos concerts al Palau entre l'any 1958 i 1984.

Per acabar, el Centre també custodia fons privats de diverses procedències que documenten l'activitat musical de Catalunya des del segle XIX. Hi destaquem els fons de música de sardanes, com el fons Pep Ventura i Juli Garreta, i els de músics tan importants per a la nostra història com Anselm Clavé; com els de directors, compositors i intèrprets catalans de la primera meitat del segle XX: Josep Rodoreda, Amadeu Cuscó, Joan Baptista Lambert, Carles Gumersind Vidiella, Emili Vendrell, Maria Canals, o el del fundador mateix de l'Orfeó, Lluís Millet i Pagès. En total hi ha 21 fons documentals, la majoria dels quals van ser cedits a l'arxiu durant la primera meitat del segle XX, encara que aquests dos últims anys el nostre fons ha crescut mitjançant el donatiu del Fons Maria Canals i Rossend Llatas el 2014 i el Fons Lluís Millet i Pagès i Lluís M. Millet aquest 2015.

El pla director del Centre de Documentació de l'Orfeó Català

Tot i que ja gairebé hem acabat els objectius del primer pla director de l'Orfeó Català, que es va aprovar al final del 2012, i amb la vista posada ja en el nou pla director, creiem important informar-vos dels cinc punts bàsics que ens han servit de guia al llarg d'aquests darrers tres anys, i que molt probablement seran similars en el següent pla director.

Els principals objectius que hem seguit per desenvolupar la nostra activitat han estat:

1. Normalització del funcionament del Centre de Documentació de l'Orfeó Català amb una nova normativa i bones pràctiques.
2. Implantació d'un Sistema de Gestió Documental i de l'arxiu administratiu de l'entitat com a primer pas per millorar l'eficàcia dels processos administratius i l'eficiència dels recursos d'informació.
3. Impulsar i afavorir el tractament documental, tant bibliogràfic com arxivístic, per afavorir la investigació, amb la millora dels processos d'implantació de les TIC.
4. Vetllar per la preservació adient del fons documental i, alhora, establir criteris de conservació preventiva, segons les diferents tipologies documentals, i impulsar els processos de restauració i digitalització.
5. Afavorir l'accés a la documentació del públic, tant general com especialitzat, i crear un programa de difusió del ric patrimoni musicològic.

Tots aquests punts els podreu veure desenvolupats en l'article següent:

L'organització dels fons i col·leccions. L'impuls en el seu tractament

Entre les primeres actuacions del projecte CEDOC va ser analitzar íntegrament quina era la totalitat de fons i col·leccions del Centre; per això va ser necessari crear un instrument indispensable i molt útil per poder dibuixar una mapa general de tots els continguts. Així, doncs, es va fer el que en arxivística s'anomena un quadre de fons i col·leccions, que permet veure amb un sol cop d'ull què podem trobar al Centre^[4]. El quadre es va desglossar en dues parts importants: d'una banda, la part de biblioteca; i de, l'altra banda, la part de l'arxiu. La confecció d'aquest quadre ens va fer adonar de la necessitat de tractar tot el fons d'arxiu, que fins aleshores només disposava d'inventaris sumaris, que no seguien la normativa pròpia pel que fa a tractament d'arxius. Per això vam decidir que un dels reptes més importants que teníem en els propers anys era actualitzar tots els inventaris d'arxiu i redactar-ne alguns de nou, seguint la normativa, i, el més important, posar-los a disposició del públic d'una manera més fàcil, per mitjà d'un catàleg en línia.

D'altra banda, pel que fa a la part de biblioteca, l'accés en línia i la catalogació mitjançant la normativa ja s'aplicava de feia anys. L'any 2010, a més, es va automatitzar la catalogació del fons, mitjançant un programari informàtica que permetia accedir en línia al catàleg, que a més es va incorporar al CCUC (Catàleg col·lectiu de les Universitats de Catalunya).

Així, doncs, si la part de biblioteca quedava a les mans de la tecnologia per facilitar-ne l'accés, calia doncs el mateix amb tot el fons d'arxiu.

D'aleshores ençà, i tenint en compte l'abast tan important del fons d'arxiu que queda per tractar i catalogar, podem dir que s'ha desenvolupat una part important de tractament dels fons privats, de la col·lecció de manuscrits musicals i de l'arxiu fotogràfic, però encara queda una part molt important per tractar i posar a l'abast del públic: l'arxiu de partitures de l'Orfeó Català, amb més de 16.000; una part dels diferents arxius privats que custodiem; i el voluminós arxiu històric de l'entitat, que tot i està inventariat de manera general, s'ha de catalogar més exhaustivament perquè conté importants documents que contextualitzen el gran moment musical que vivia Barcelona i Catalunya a l'entrada del segle XX.

Aprofitant aquest article i seguint el mapa de fons i col·leccions, volem fer-vos esment de la singularitat i també de la varietat de tipologies documentals que custodiem, que, amb el temps, i com a fruit del seu tractament, va fent patent la seva importància per reconstruir la història de la música a Barcelona i a Catalunya al final del segle XIX i durant tot el segle XX.

La conservació i preservació documental. La digitalització

Com tot fons d'arxiu o biblioteca, la preservació i conservació dels documents ha de ser sempre un dels objectius indispensables a tenir en compte. En les tasques de preservació s'ha treballat especialment en l'actualització dels contenidors on es conserven els documents; s'hi ha instal·lat material adequat segons les tipologies documentals, fossin programes, fotografies o documents de diversos formats. I alhora cada any s'han restaurat alguns documents que tenien problemes de deteriorament i que pel seu valor necessiten mantenir-se en un estat òptim. En aquests últims tres anys hem restaurat, per exemple, un llibre imprès al segle XVI amb obra de Tomás Luis de Victoria, un processional procedent de Sant Joan de les Abadesses i un llibre de responsoris procedent de la parròquia de Sant Miquel de Barcelona molt degradat a causa de les tintes ferrogàliques, i altres manuscrits musicals que tenien un deteriorament similar.

Detall de les instal·lacions d'arxiu

Dins aquest mateix àmbit no podem deixar d'esmentar les digitalitzacions com un element essencial tant pel que fa la preservació del document, com també per la possibilitat de facilitar-ne l'accés i la difusió. En aquest sentit, des del 2010, i amb un impuls encara més important des del 2013, s'està duent a terme les digitalitzacions de la documentació per preservar-la, per consultar-la fàcilment i també per millorar-ne l'accés. Pel que fa a la política a l'hora de triar documents, s'ha digitalitzat la documentació més singular i important que custodia el nostre Centre: avui dia comptem que s'han digitalitzat més de 100.000 imatges, una bona part de les quals es troba dipositada a les col·leccions digitals de la Memòria digital de Catalunya, de les quals us parlarem en el punt següent. Entre les següents col·leccions digitals fem esment dels programes de concert del Palau i l'Orfeó, a més de cartells, fotografies, una selecció de partitures manuscrites i impreses, llibres d'actes, una selecció de

documents històrics i una petita mostra d'obres d'art. Fins aquest moment la tasca de digitalització ha estat abundant, i la continuarem, cosa que, a més d'afavorir la preservació dels documents, esdevé un element indispensable per assolir la línia general dels centres més avançats, que ofereixen una part important dels seus fons en línia.

Els instruments d'accés al patrimoni documental. Servei a l'usuari

Volem recordar que al nostre Centre l'accés és lliure a tot el públic que estigui interessat en els nostres fons i col·leccions, sense necessitat de cap autorització prèvia, tot i que sempre recomanem que contactin amb nosaltres abans de venir a fer qualsevol consulta.

Ara bé, d'altra banda, com que una part important de la documentació ja l'hem pujada a Internet, molts usuaris no s'han de desplaçar al nostre Centre, cosa que facilita les consultes dels usuaris que viuen lluny de Barcelona. En aquest sentit les eines d'accés en línia es resumeixen en:

El catàleg de biblioteca: hi ha la totalitat de la nostra biblioteca musical.

El catàleg d'arxiu: Integra una part dels fons d'arxiu, i també bona part de música manuscrita, amb 17 fons d'arxiu en línia. El web del catàleg d'arxiu s'ha creat a través d'un programari lliure, i la configuració permet fer cerques a diferents àmbits, des de la cerca general fins a una d'avançada, que permet buscar segons les tipologies documentals, els autors o els fons documentals. A més, el catàleg permet veure les llistes d'autors introduïts als inventaris i també els gèneres i formes musicals; en aquest sentit també hem intentat no només seguir una descripció normativitzada dels nostres fons, sinó també afegir la informació que considerem que pot ser útil als nostres usuaris.

Les col·leccions digitals: hi tenim introduïdes una part de les nostres digitalitzacions. Actualment les nostres col·leccions digitalitzades són al repositori *Memoria Digital de Catalunya* i també al repositori internacional *Europeana*. La decisió d'incorporar-nos a aquest repositori ha estat molt positiva no només en l'estalvi en recursos, sinó també pel fet de tenir unes col·leccions molt més visibles al públic. Som conscients que incorporar-se a qualsevol repertori d'aquest tipus, de gran consulta i interès per al col·lectiu investigador, dona com a resultat una difusió més gran del patrimoni que custodiem. Actualment hem introduït dins el repositori 10 col·leccions documentals.

Col·lecció	Número de documents o registres
1. Col·lecció de fotografies del Orfeó Català	1984 imatges
2. Col·lecció de fotografies del Palau de la Música	4896 imatges
3. Col·lecció de programes de concerts del Palau de la Música	10796 programes

Catalana	
4. Col·lecció de programes de concerts de l'Orfeó Català	1781 registres
5. Col·lecció de cartells de concerts	122 registres
6. Col·lecció de música manuscrita	311 registres
7. Col·lecció de música impresa	131 registres
8. Llibres d'Actes de la Junta de l'Orfeó Català (1891-1974)	17 llibres
9. Selecció de documentació històrica.	34 registres
10. Colecció d'obra d'art	40 registres

Les activitats de difusió

Exposicions

Una de les principals novetats incorporades en el nou pla director va ser la possibilitat de crear petites exposicions temporals que donessin visibilitat al patrimoni documental. Així vam començar a la primavera del 2013 la primera exposició dedicada a Richard Wagner. Aquest va ser l'inici d'una activitat que s'ha mantingut i millorat en aquests dos últims anys, que hem invertit en nou material per fer més atractiu el format d'exposició i hem ofert una programació de tres exposicions l'any, que coincideix amb efemèrides de compositors i que dóna rellevància a determinats esdeveniments musicals importants per la Fundació.

Des de llavors el Centre de Documentació ha produït vuit exposicions de petit format que han girat entorn dels següents temes. Richard Wagner, el tenor Gaietà Renom, El Centenari dels concerts de Sant Esteve, el director Claudio Abbado, La dona i la música, Richard Strauss, Maria Canals, Amadeu Vives, i properament farem la de Lluís Millet i Pagès, amb el programa posat en futures exposicions que ja preparem.

Aquestes exposicions han despertat l'interès a molts investigadors, i alhora ens han portat noves consultes d'investigadors interessants en els documents exposats.

Amb motiu d'aquestes exposicions també vam introduir un apartat al nostre web que en recull els textos i els documents de cadascuna; és una bona manera de poder accedir-hi un cop s'ha tancat l'exposició, i alhora esdevé una memòria de totes les exposicions que hem fet^[6].

Imatge de l'exposició dedicada a Amadeu Vives durant la primavera d'aquest 2015

Visites guiades

La introducció de les visites guiades neix amb la voluntat de fer el públic sàpiga fer servir totes les nostres instal·lacions i alhora també per informar que a Catalunya som un dels pocs centres especialitzats en documentació musical i en el seu tractament. Per tot això, des del 2013 hem considerat necessari oferir aquesta activitat. En aquest sentit, el total de persones que han gaudit d'aquest servei ha anat augmentant. Destaquem les visites guiades que s'han ofert tant a col·lectius especialitzats com la Universitat de Barcelona o l'Associació d'Arxivers i gestors documentals de Catalunya, com també grups d'interès més general, o bé grups interessats en temàtiques concretes, com el cas del col·lectiu d'Òpera en Ruta del districte de Sarrià, o bé l'Associació d'Amics dels Museus de Catalunya.

La gestió documental dels fons d'arxiu administratiu de la Fundació Orfeó Català – Palau de la Música Catalana

Fa molt de temps, l'actual arxiu històric de l'Orfeó Català va ser un arxiu que es va anar creant com a fruit de l'activitat de l'entitat. Ara, quan l'activitat dels arxius d'oficina i la informació que contenen creix a un ritme vertiginós, es fa del tot indispensable establir uns criteris per a l'adequada gestió i conservació d'aquest fons d'arxiu, amb molts documents que en el futur esdevindran documents històrics.

Ara no volem entrar en detall a l'hora de parlar-vos de les tasques d'aquests anys, però sí que considerem interessant esmentar-vos la importància, per a qualsevol entitat com la Fundació, de gestionar correctament la documentació que genera,

d'aportar informació a tota la Fundació, un accés millor a la documentació del dia a dia i un control exhaustiu de tot allò que es fa necessari conservar definitivament o bé eliminar. La bona gestió de la informació, ara ja una part molt important en format digital, es fa indispensable perquè en el futur els arxius històrics de l'entitat tinguin un mínim tractament a nivell descriptiu, i que en anys posteriors la documentació que ara ens sembla tant actual es pugui consultar de la millor manera possible als arxius històrics. En aquest sentit el CEDOC també ha dut un impuls important perquè la documentació essencial que es crea sigui gestionada segons uns criteris de classificació documental, per seguir el cicle de vida adient segons el seu valor documental. Entre la documentació actual sensible de ser conservada hi trobem: documentació econòmica i jurídica, documents constitutius i de funcionament de la Fundació, actes finals de reunions decisives d'òrgans directius, documentació de l'activitat concertística, programes de concerts, arxius sonors i audiovisuals, fotografies, reculls de premsa i també de l'activitat dels socis i mecenes.

Entre els principals avantatges que produeix implementar la gestió documental hi trobem: contribuir a millorar els processos administratius amb una metodologia comuna pel que fa al tractament documental, gestionar adequadament la documentació que es conserva o elimina, aplicar polítiques d'eliminació i de conservació documental, garantir l'accés a la informació i als documents de manera eficaç i ràpida, i, en definitiva, conservar la memòria de l'organització.

Per a l'ajuda i automatització de tots aquests processos i per a la correcta gestió documental que genera cada departament, s'ha introduït de manera gradual un programari informàtic de gestió d'arxius que contribueix a millorar les tasques de descripció, accés i conservació d'aquests arxius d'oficina.

Tot plegat constitueix un tasca important per a la Fundació, que cal anar gestionant dia a dia per garantir una millora en el funcionament dels processos de gestió, una agilització de les tasques, la millora de la rapidesa en la cerca de documents i un estalvi en el manteniment de la informació.

Els convenis amb institucions i altres col·laboracions

Cal fer esment als convenis que hem signat i que tenim pendents de signar, i que pensem que donaran peu a consolidar i a treballar algun dels punts dels quals hem parlat.

És el cas del conveni signat l'any 2014 amb el departament de Musicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona. Amb aquest conveni es vol incentivar tant la difusió dels fons patrimonials pujant els nostres catàlegs a la base de dades del projecte *Inventari dels fons musicals de Catalunya* (IFMuc)^[6], l'edició de partitures inèdites del nostre fons, les classes pràctiques que es fan a les nostres instal·lacions i la seva col·laboració dels alumnes en la descripció i catalogació de partitures.

Trobem que un conveni d'aquest tipus és de gran interès per a la difusió dels fons i el seu tractament i perquè molts futurs musicòlegs coneguin el nostre fons durant la seva estada en pràctiques.

Des de fa molts anys, el Centre també forma part de l'Associació Espanyola de documentació musical (AEDOM). A través d'aquesta associació també té interès a participar i col·laborar a donar a conèixer el nostre fons i treball en l'àmbit espanyol, en què participa en reunions de treball sobre el tractament de la documentació musical. A més, com a membres d'aquesta associació, també formem part de l'IAML (International Association Music Librarys), associació que integra múltiples projectes internacionals, com el projecte internacional Archives Music Association (AMA), del qual formem part. És un projecte que té com a objectiu elaborar un cens de col·leccions i fons musicals a nivell internacional.

Conclusions

En definitiva, si retornem als punts principals dels quals parlàvem al començament, El Centre ha assolit gran part dels objectius que es marcava, des de créixer de manera important en el tractament i preservació, fins a tenir una difusió més gran a través d'exposicions, de visites guiades i de les xarxes socials, amb una millora important en l'accés. El repte per als propers anys és continuar treballant en el tractament per millorar l'accés als nostres fons documentals, una part important dels quals encara queda per tractar, i alhora posar en valor el patrimoni documental amb les activitats de difusió.

Tot això, afegit a la responsabilitat que des del CEDOC es controli la gestió de tota la documentació que genera la Fundació. Fins ara, en la història de l'entitat no hi havia hagut mai cap control sobre els fons documentals administratius; ara, amb aquesta nova funció, pensem que la Fundació tindrà un molt bon suport per gestionar les seves tasques diàries.

Així, al CEDOC, un departament base per al funcionament de l'entitat, considerem també interessant que s'estableixi un feedback constant entre el Centre i el públic general per incentivar la connexió amb el món exterior, tant amb els instruments que oferim, que s'han de millorar constantment amb l'aportació de més documents accessibles en línia, com en la feina constant en el tractament dels documentals per difondre'ls posteriorment. Esperem continuar desenvolupant i ampliant aquest projecte, amb tota la il·lusió de construir un Centre de Documentació de l'Orfeó Català de referència en tot el que implica principalment la conservació de patrimoni i la seva accessibilitat (tractament, digitalització i difusió); tot això com a culminació d'una oferta de millors serveis i una contribució a la recerca del nostre patrimoni musical, que té tant per oferir-nos. Un centre de documentació ha de treballar no només per salvaguardar amb les millors condicions el nostre patrimoni; sinó, a més, ha d'oferir el millor accés possible al públic interessat, a més de donar la rellevància i el valor que es mereix a tot allò que custodiem difonent-ho. En definitiva, fer que la nostra història de la música sigui més viva que mai, i que sigui el pol d'atracció de la musicologia actual en tots els seus àmbits.

* * *

[1] (...)la nostra Biblioteca, qu'are comensa á formarse y té encara un modest número d'obras catalogadas, es sumament concorreguda. Es digna de ser consignada la predilecció que per ella desmostren els senyors socis (...) Mes lo que constituheix nostre principal tresor es l'Arxiu musical. Per son increment hi ha esmersat la Junta Directiva durant l'any passat 1209'85 pessetas, entre la compra de música nova y copia de particellas(...).

a "Memòria Administrativa y artística corresponent al any 1898", Estampa "la Catalana" de J. Puigventós, Barcelona 1900. p11-12

[2] <http://www.palaumusica.cat/tresorsbiblioteca/>

[3] <http://mdc1.cbuc.cat/collections.php?show=pmoc>

[4] http://www.orfeocatala.cat/ca/els-fons-i-col·leccions-del-centre-de-documentaci%C3%B3_35676

[5] Podeu veure bona part d'elles al següent enllaç: http://www.orfeocatala.cat/ca/exposicions-al-palau_241062

[6] <http://fmuc.uab.cat/>

▶ 29 Octubre, 2015

EGURETAT

Des del Palau de la Música asseguren que les irregularitats ja estan resoltes

La Sindicatura de Comptes havia publicat un dur informe en el qual alertava de noves irregularitats

ACN

El Palau de la Música Catalana va respondre ahir al vespre l'informe publicat per la Sindicatura de Comptes que criticava la gestió de l'entitat i del Consorci després de l'esclat de l'escàndol el 2009. En un comunicat, el Palau va assegurar que les irregularitats

detectades per la Sindicatura són anteriors a l'any 2012, quan es van reorganitzar els òrgans de govern i gestió, i que ara ja estan solucionades. L'informe alertava «d'incidències» en la comptabilitat entre el Consorci, la Fundació i l'Orfeó, i d'una gestió «confusa» de la plantilla, de

les subvencions públiques i dels diners rescabats per part del jutjat que investiga Fèlix Millet i Jordi Montull.

L'escàndol del 2009 va sumir l'entitat en una situació «excepcional» durant dos anys que ha afectat el desenvolupament de l'entitat. En aquesta primera

etapa de «transició i de confusió absoluta» amb les tres entitats esmentades, es va donar prioritat a la investigació per posar a disposició del jutge tota la informació necessària.

També hi havia la principal voluntat d'endreçar i netejar la institució, en un context de

«caos» jurídic, organitzatiu i financer, amb l'objectiu de mantenir l'activitat del Palau de la Música Catalana amb la màxima normalitat possible, mantenir la major part dels llocs de treball i redreçar la imatge de la institució.

Durant aquest període, l'entitat va prendre decisions de caràcter «urgent» empeses per la necessitat de solucionar problemes i situacions totalment imprevistes, sempre amb el vistiplau dels òrgans de govern de les institucions afectades, i per tant, de les administracions públiques representades en aquest organisme.